

[Søren Jensen.]

ner, jordfordelingskommissioner, og med tiden også de opgaver, som grundforbedringsudvalget har.

Jeg synes, at en sådan koordinering lyder fornuftig, og jeg tror også, den vil kunne medvirke til en hurtigere sagsbehandling. Er der noget, der har irriteret mange landmænd, er det den lange tid, der medgår til ekspedition af sager om udstykning, eller for at sige det mere jævnt, om sammenlægninger og nedlægninger. Men jeg tror også, at mange af dem, der er utilfredse og klager, glemmer, at det ofte kan være i andre led end netop i landbrugsministeriet og jordlovsudvalget, forsinkelsen sker. Det er min erfaring fra den korte tid, jeg har haft med de ting at gøre, at det netop er i andre led. Man overser, at udstykningssager skal passere både kommunen og amtet og ofte også fredningsmyndighederne, og ofte glemmer man også dem, sagen begynder hos, nemlig landinspektøren og sagføreren. Det kunne nok være nyttigt, om vi ved en rationalisering og forenkling fik gjort opmærksom på disse ting, så man ikke her skylder skarn for uret, sådan som vi i dag ofte er vidne til.

Jeg kunne tænke mig at gøre en enkelt bemærkning til § 15, stk. 4, hvor der står, at såfremt vedkommende er bedrøjet eller for godt stillet, kan de ikke komme i betragtning ved ydelse af lån. Det lyder for så vidt meget fornuftigt, men jeg har jo set eksempler på, at et par statshusmænd har startet på nøjagtig samme tidspunkt med samme jordtilliggender og under samme vilkår. Den ene af de to husmænd, som var dygtig og havde arbejdet sig fremad, bliver nægtet lån, mens den anden, for hvem det var gået den modsatte vej, og som var en mindre dygtig landmand, fik det. Det kan ikke være rimeligt, at man præmierer den ringe landmand og skyder den dygtige til side.

Jeg vil dernæst vende mig til forslaget til lov om tilskud til investeringer i landbrugsproduktionsbygninger. Sjældent har jeg oplevet en større forhåndsinteresse for et forslag end den, vi har set i denne forbindelse. Jeg har personlig haft en masse henvendelser angående dette forslag og næsten udelukkende fra yngre landmænd, som spørger, hvordan loven vil komme til at virke, og hvad de nu kan få ud af den. Af velkendte

årsager har landbruget jo været tilbageholdende med investeringer i stalde i de senere år. Man kan vel også sige, at mange landmænd simpelt hen ikke har magtet eller turdet gå i gang med noget byggeri. Der er flere årsager, men en af dem er, som allerede nævnt, at de økonomiske forudsætninger ikke har været til stede. En anden er den usikkerhed, der hersker med hensyn til afsætning og priser i fremtiden. Men det er også et spørgsmål om arbejdskraft, frygten for, at man den dag, man står med en ny stald, måske ingen fodermester kan få. Og her må jeg sige til hr. Chr. Thomsen, som var en lille smule bange for, at det skulle blive de større landbrugere, som ville få mest gavn af denne lovgivning, at jeg tror nu ikke, de foretager investeringer, medmindre de har tro på, at de kan få nogen til at hjælpe sig med at passe dyrene. Dette er også baggrunden for, at jeg tror, at det først og fremmest bliver det, vi kalder familiebruget, som kommer til at nyde gavn og glæde af denne lovgivning. Men jeg vil finde det lige så urigtigt, om man afskar de lidt større enheder fra at nyde godt af en sådan lovgivning, for der er jo også noget, der hedder afløsning inden for landbruget. Vore unge mennesker stiller også krav, og der skal jo, som det er antydnet i forslaget, en besætning på et halvt hundrede kreaturer eller deromkring til, for at det kan bære en fodermester og en afløser.

Under de herskende vilkår har landbruget lagt vægt på at få den størst mulige støtte til den løbende produktion, og det er forståeligt, hvis nogle også i den nuværende situation vil gøre det, fremfor det, der her er lagt op til. Men i det store og hele tror jeg, at denne lovgivning vil blive vel modtaget ude blandt landboerne.

Skal dansk landbrug bevare en animalsk produktion, er det simpelt hen nødvendigt, at vore gamle, opslidte og arbejdskrævende stalde bliver fornyet, og jeg vil tro, at den lovgivning, der her er til behandling, også vil medvirke til, at flere og især yngre landmænd i stedet for at sætte deres besætning ud nu beslutter sig til at forbedre den gamle stald eller bygge en ny og så holde fast ved deres besætning.

Endelig må vi da også gøre opmærksom på, at det er et krav fra de unge landbrugsmedhjælpere i dag, hvis de skal være i stal-